

DOWN

BY

THE

WATER

Robin de Puy

Slowly I sink to my knees. Despite the slowness of the fall, I land pretty hard on the red tiled floor.

The sellers regard me with some concern. “Are you alright?”, they ask me. “Yeah.” I smile awkwardly. This is the first house I will buy. It is also the first time that I will commit to something that is ‘fixed’, which in itself is quite exceptional. I tend to reject anything long term. I always have.

When I was 8 years old, my fellow dance partner and playmate asked me to be his girlfriend. We were in our treehouse and through some kind of riddle he tried to pose the question. When he uttered the word ‘girlfriend’, I flashed an uneasy smile and sprinted home. I quit dance classes then and there, I never danced or played with him again. It was as if we had never been friends. My mom thought he had done something serious to me. She never knew the simple question ‘Do you want to be my girlfriend?’ made me panic to the point where I quit everything that used to make me so happy.

After I pass all the tests and conditions that come with buying a house, it is time to make this house a home. In the months that follow, I buy a freezer for the first time – I used to have ready-made meals delivered to my narrow, one-window, rented cave in the city – and a real coffee machine. I even hang things on my wall. Not just with poster buddies, but with actual screws.

To my surprise, I manage to create a home in just a few months. With the house holding my spot, I am free to leave again. I travel to Sturgis, South Dakota, where the exhaust of my Amber Whiskey motorcycle burns a heart-shaped scar on my calf. I go to see Randy, now nearly grown up, in Nevada. I visit 12-year-old Chris in Tennessee, a boy who lost his unborn sister and both parents at a young age and who has been living in an unsafe fantasy world filled with killer cats ever since. I travel to Alabama, Louisiana, and Texas where I play Chicken Shit Bingo for the first time. And I visit my now dear friend Robin Depuy in New York – she and I share the same name, she calls me her alter ego. Together with my boyfriend/cameraman I capture dozens of stories and it feels more than ever that this is what I want to do.

But then COVID-19 happens. Everyone, including me, has to stay home. My home becomes my whole world. And my official home is not with Randy or my namesake in the Catskills, New York. No, my home is only in Wormer now.

As much as I hate to talk about the virus, it did – in the end – play a role in the creation of this book. The first lockdown is crippling. Photoshoots are not compatible with the rules of social distancing; I like to huddle up with my subjects. Travel is off the table. The project in America that I had been working on for the past few years is ready to be binned. I try to keep in touch with my contacts overseas by phone. I spend late nights calling The Rickster, motel owner, the best storyteller and owner of The Storm Chaser: a small pickup truck with a popcorn machine, TV, sandwich maker, and 400 lights. I talk to Jeffrey, a boy living in a trailer with his mother, stepfather and 14 small dogs next to an abandoned motel in the void of Nevada. He tells me that a few days ago he accidentally burned down five cars and an old trailer while smoking a cigarette. It did not matter because they were junk anyway.

I talk to old friends and I make new friends by calling random motels. I am on the phone for hours, happy to hear all their stories, but sad because I am not part of them.

Eventually life resumes its pace and I find my own way of dealing with the world. I start shooting again, things are starting to look more and more like what we used to call normal. Except for one thing: I am still not allowed to enter the United States.

Heel langzaam zak ik door mijn knieën. Ondanks de traagheid van de val beland ik best hard op de rode tegelvloer.

De verkopers kijken me bezorgd aan. “Gaat het?” vragen ze me. “Ja hoor.” Ik lach onhandig. Het is het eerste huis dat ik koop. Het is ook voor het eerst dat ik iets ‘vast’ aanga, best uitzonderlijk. Alles wat neigt naar lange termijn wijs ik de deur. Altijd al gedaan.

Toen ik een achtjarig meisje was, vroeg mijn mede-mini-danspartner en speelvriendje me verkering. We zaten in onze boomhut en door middel van een raadsel probeerde hij me de vraag te stellen. Toen hij het woord ‘verkering’ uitsprak, lachte ik krampachtig en ging ik als een speer naar huis. Ik stopte meteen met dansles. Nooit meer heb ik met hem gedanst of gespeeld. De vriendschap was alsof ze nooit had bestaan. Mijn moeder dacht dat me iets ernstigs was aangedaan. Ze heeft nooit geweten dat de simpele vraag: ‘Wil je mijn vriendinnetje zijn?’ ervoor zorgde dat ik totaal in paniek raakte en stopte met alles wat me voorheen zo blij maakte.

Nadat ik alle officiële toestanden heb doorstaan die bij de aankoop van een huis horen, is het tijd om van dit huis een thuis te maken. In de maanden die volgen, koop ik voor het eerst een vriezer – ik liet voordien altijd kant-en-klare maaltijden thuisbezorgen in mijn gehuurde pijpenla in de stad – en een heuse koffiemachine. Ik hang zelfs dingen aan mijn muur. Niet half met kneedgum, maar echt met schroeven.

Tot mijn verbazing heb ik binnen een paar maanden een thuis gecreëerd. En vanuit mijn nieuwe huis kan ik eindelijk ook weer weg. Ik reis naar Sturgis, South Dakota, waar de uitlaat van mijn Amber Whisky-motor een hartvormig litteken op mijn kuit brandt. Ik zoek de inmiddels bijna volwassen Randy op in Nevada en de twaalfjarige Chris in Tennessee, een jongen die op jonge leeftijd zijn ongeboren zusje en beide ouders verloor en sindsdien in een altijd onveilige fantasiewereld leeft waarin *killercats* hem proberen te pakken. Ik reis naar Alabama, Louisiana en Texas, waar ik voor het eerst Chicken Shit Bingo speel. En ik bezoek mijn inmiddels dierbare vriendin Robin Depuy in New York – zij en ik delen dezelfde naam, zij noemt mij haar alter ego. Samen met mijn vriend/cameraman leg ik tientallen verhalen vast en voel ik meer dan ooit dat dit is wat ik wil doen.

Tot COVID-19. Iedereen, ook ik, moet thuisblijven. Mijn thuis wordt mijn wereld. En mijn officiële thuis is niet bij Randy of bij mijn naamgenoot in the Catskills, New York. Nee, mijn thuis is nu alleen in Wormer.

Hoe graag ook ik het niet over het virus wil hebben, het heeft – uiteindelijk – wel degelijk een rol gespeeld in het ontstaan van dit boek. De eerste lockdown is verlamdend. Fotograferen gaat niet op anderhalve meter afstand – ik kruip graag dicht op mensen. Reizen gaat ook niet. Het project in Amerika waaraan ik voorgaande jaren heb gewerkt, kan de prullenbak in. Mijn opgedane contacten probeer ik warm te houden met belletjes. Tot laat in de avond telefoneer ik met The Rickster, moteleigenaar, de beste verhalenverteller en eigenaar van The Storm Chaser: een kleine pick-uptruck met onder andere een popcornmachine, tv, tosti-ijzer en vierhonderd lampjes. Ik spreek met Jeffrey, een jongen die samen met zijn moeder, stiefvader en veertien kleine hondjes in een trailer woont naast een verlaten motel in de leegte van Nevada. Hij vertelt me dat hij een paar dagen geleden tijdens het roken van een sigaret per ongeluk vijf auto's en een oude trailer afbrandde. Het maakte niet uit, want ze deden het toch al niet meer.

Ik bel oude vrienden en maak nieuwe vrienden door willekeurige motels te bellen. Uren zit ik aan de telefoon, luisterend naar alle verhalen. Blij dat ik de verhalen hoor, verdrietig omdat ik er geen deel van uitmaak.

Uiteindelijk wordt het leven hervat en vind ook ik een soort manier om met de wereld om te gaan. Ik ga weer fotograferen, alles lijkt steeds meer op wat we voorheen normaal noemden. Op één ding na: ik mag nog steeds Amerika niet in.

Onderweg naar de supermarkt zie ik in een flits een man voorbijlopen met een papegaai op zijn schouder. Aan de linkerkant zijn de jas en geruite blouse weggepikt. Onder het gerafelde gat zit een grote witte vlek vogelpoep. Ik trap op de rem, roep de man en nauwelijks verbaasd laat hij me toe in zijn huis. Henk heet ie. Henk krijgt af en toe een heftige hoestaanval. Dat komt – naar eigen zeggen – niet omdat hij zware shag rookt, maar omdat hij ooit als kind een deel van een paraplu heeft ingeslikt. We maken plannen voor een korte video en een foto van hem en zijn papegaai.

Helaas overlijdt de papegaai een paar weken later – Coco heeft per ongeluk Voltaren-gel binnengekregen. Henk belt me in tranen op, want zijn maatje is dood. Ik zet Henk in waar ik kan, want hij blijkt een goede acteur en de afleiding kan hij wel gebruiken. Daarbij oogt Henk met wat gel in zijn haar als een maffiabaas uit de jaren negentig, dus als ik even uit mijn eigen wereld wil stappen voeg ik me bij hem.

In de maanden die volgen, ontmoet ik steeds meer Henks. Langzaam ontstaat een eigen wereld waarin ik me op mijn gemak voel, een wereld die me mateloos interesseert en waarvan ik persoonlijk dacht dat ie alleen in Amerika bestond.

Ik leen albinoslangen van een dame hier in de buurt, drijft Henk The Birdman tot dansen in een verlaten loods en zie af en toe de buurman in zijn sinterklaaspak over het meer varen in zijn V6-politieboot – óók midden in de zomer. Ik volg het lokale nieuws aandachtig op zoek naar dezelfde *thrill* als die ik voelde in Amerika en lees onder andere over de peronrukker – een man die soms op het station te vinden is en daar ‘al rukkend’ zichzelf en de verbaasde reacties van zijn jonge, vrouwelijke medereizigers filmt. Ik vind de man niet, maar het houdt me even bezig.

Hoe langer ik niet reis, hoe meer ik durf te kijken naar de plek waar ik woon. Ik zie hoe mijn nieuwe omgeving voor mij zorgt. Hoe de bakker en de groenteman iedere zaterdagochtend mijn boodschappen aan de deur komen brengen. Hoe allerlei verschillende soorten mensen dit hun dorp noemen, hun wijk, hun omgeving. Ik zie mensen die hier van generatie op generatie wonen, ik zie vluchtelingen – in de breedste zin van het woord –, ik zie verschoppelingen en geslaagden, ik zie een stadse diversiteit gemengd met een dorpsmentaliteit.

Ik zie hoe de kinderen van mijn vriend hier hun plek vinden, hoe de kleinste hier leert fietsen, met haar rode haren in de wind. Hoe de oudste hier de rust vindt om te schrijven. Op de vraag ‘Wat schrijf je?’ antwoordt zij steevast: ‘Boeken.’

Ik zie hoe de laatste dag van het leven van een goede vriend hier vredig verloopt, simpelweg omdat het water hem kalm wiegt, omdat zijn laatste dans in het zompige gras en de koeienstront tussen zijn tenen hem aan het lachen maken. We praten over grutto's en twee dagen later, als hij er niet meer is, zijn zelfs de grutto's zorgzaam. Ze zijn er met tientallen tegelijk en begeleiden me tijdens mijn dagelijkse wandeling door de weiden.

Na het nachtwemmen dans ik zonder onderbreuk in mijn droge spijkerbroek door het huis. Ik kijk uit over het meer en voel me rustig, hier *down by the water*.

On my way to the supermarket I see a man with a parrot on his shoulder walking by me in a flash. The left side of his jacket and checkered blouse have been pecked away. Under the frayed hole is a large white spot of bird droppings. I hit the brakes, yell out to the man, and without blinking an eye he invites me into his house. His name is Henk. Henk occasionally has violent coughing attacks. That is – so he says – not because he is a heavy smoker, but because as a child he once swallowed part of an umbrella. We make plans to shoot a short video and a photo of him and his parrot.

Sadly, the parrot dies a few weeks later. Coco accidentally ingested a pain relief cream that Henk uses to treat his shoulder. Henk calls me up in tears because his buddy is dead. I try to work with Henk whenever I can because he turns out to be a great actor and he can use the distraction. In addition, with some gel in his hair, Henk looks like a mafia boss from the nineties. So, if I want to step out of my own world for a while, I join his.

In the months that follow I meet more and more Henks. Slowly a world reveals itself where I feel at ease, a world that fascinates me endlessly and – so I thought – only existed in America.

I borrow albino snakes from a lady that lives nearby, make Henk The Birdman dance in an abandoned warehouse, and occasionally spot my next-door neighbor flying across the lake in his V6 police boat, wearing his Santa costume – in the middle of summer.

I closely follow the local news in search for the same thrill I felt in America and read, among other things, about the ‘platform wanker’ – a man who can sometimes be found at the train station where he wanks off while filming the surprised reactions of his young, female fellow travelers. I never find the guy, but it keeps me busy for a while.

The longer I do not travel, the more I turn to the place where I live. I see how my new environment takes care of me. How the baker and the greengrocer bring my groceries to my doorstep every Saturday morning. How all kinds of people call this their village, their neighborhood, their home. I see people who have lived here for generations, I see refugees, outcasts and graduates, I see urban diversity mixed with a small-town state of mind.

It is here where I see my boyfriend's children finding their feet, where the youngest learns to ride a bike, with her red hair blowing in the wind, and where the eldest finds peace to write. To the question ‘What do you write?’, she invariably answers: ‘Books’.

I see how the last day in the life of a good friend passes by so peacefully, simply because the water is rocking him calmly, because his last dance in the soggy grass and the cow dung between his toes make him laugh. We talk about black-tailed godwits and two days later when he is gone, even the black-tailed godwits care for me. Dozens of them accompany me on my daily walk through the meadows.

After a night swim I dance around the house without underwear in my dry jeans. I look out over the lake and feel at ease, here, down by the water.

Coño

Today was the first time someone called me 'coño'. It was quite the spectacle, so all the neighbors around the square got to hear it too.

I ring the doorbell and the son-in-law of the elderly Mr. M opens up. "He's having a day, but you can try. Come on in."

Mr. M is sitting on the sofa having dinner, and starts yelling in – to me unintelligible – Spanish. Meanwhile, he is taking pieces of grilled bell pepper out of his mouth, one by one, slamming them back on his plate. As soon as his mouth is empty, the man gets up and pushes us towards the door with his angry words.

From the corner of my eye I see Sam – my assistant – carefully shuffling to the door, but I hope in vain that the sweet Mr M. I had met in the supermarket a few days before would resurface. That he would recognize me and suddenly say: "Ah, you are the lady I tried to sell Spanish sausages to from the trunk of my car". But after the furious 'coño' I know it would be better to just leave him alone.

Coño

Ik ben vandaag voor het eerst uitgescholden voor *coño*. Het ging met nogal veel bombarie, dus niet alleen ik hoorde het, maar ook alle bewoners aan het plein.

Ik bel aan en de schoonzoon van de oude meneer M. doet open. "Hij heeft niet helemaal zijn dag, maar je kunt het proberen. Kom maar binnen."

Meneer M. zit op de bank te eten, kijkt op en begint in – voor mij onverstaanbaar – Spaans te schreeuwen. Tussendoor pakt hij stukjes gebakken paprika een voor een uit zijn mond en smijt ze terug op zijn bord. Zodra zijn mond leeg is, staat de kleine man op en duwt ons met boze woorden richting de uitgang.

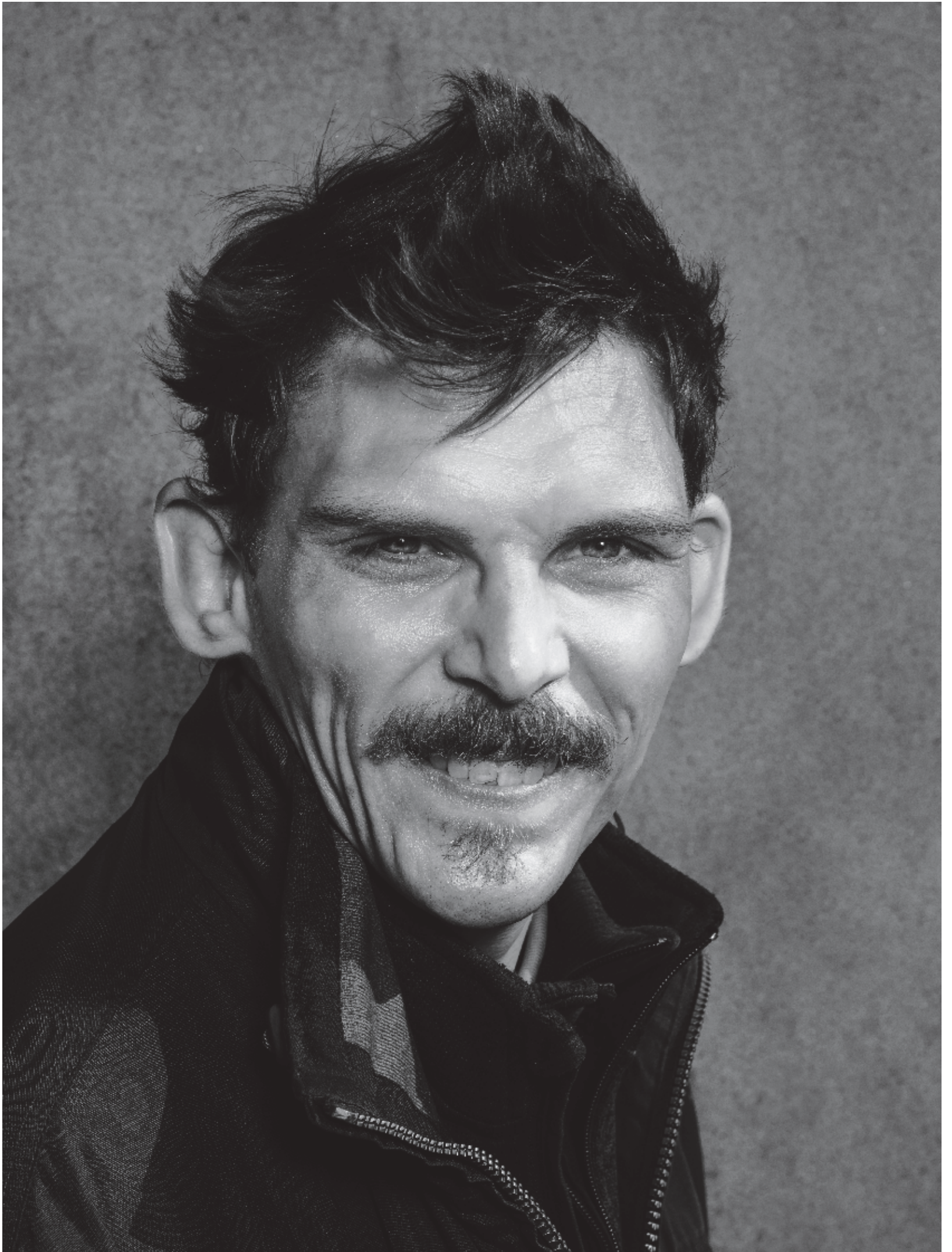
Mijn assistent Sam zie ik in mijn ooghoek al voorzichtig naar buiten schuifelen, maar ik heb ergens nog de stille hoop dat de lieve meneer M. die ik een paar dagen geleden in de supermarkt tegenkwam opeens weer naar boven zou komen. Dat hij me opeens weer zou herkennen en zou zeggen: "Ah, jij bent de vrouw die ik Spaanse worst vanuit mijn kofferbak wilde verkopen." Maar na de zeer woeste *coño* weet ik dat ik hem beter even met rust kan laten.

Selected Works

pp. 4-5
Dragon Force 65,
North Holland

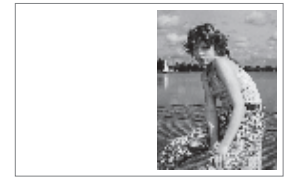
pp. 6-7
Leen and Hannah

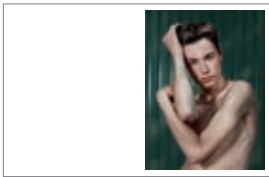
pp. 10-11
Pink roses

p. 13
Leen

p. 15
Hannah

p. 19
Jaimie

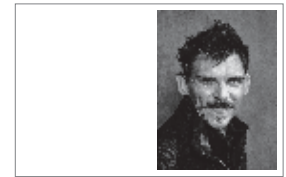
p. 21
Ahmad

p. 23
Horacio

p. 25
Alyssa

p. 27
Tom

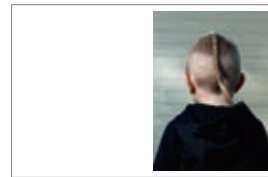
pp. 28-29
Tom

p. 31
Ali and Saker

pp. 32-33
M.o.t.t.

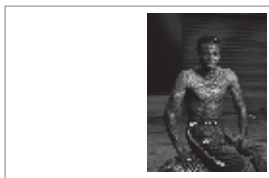
p. 37
Riff

p. 39
Sebastian

p. 41
Soliana

p. 43
Rene

pp. 44-45
George

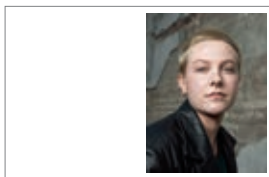
pp. 46-47
Ricky aka Goldilocks

p. 49
Ghalid, Ali, Saker, Sari

pp. 50-51
Slowmotion

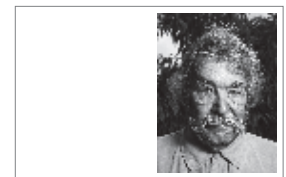
p. 55
Fiep

p. 57
Jamaila

pp. 58-59
Albert and Paul

p. 61
Hans

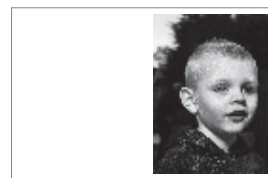
p. 63
Danny

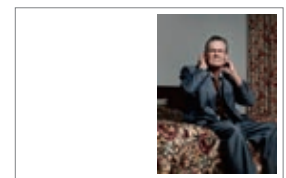
p. 65
Serra

p. 67
Gerrit aka Prince Gerrit

p. 69
Riff

p. 73
Henk aka The Birdman

pp. 74-75
Erik's car

p. 77
Tom

p. 79
Ryfka

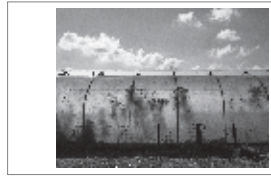
p. 81
Mr. Gumbs

pp. 82-83
Thor

p. 85
Sebas

pp. 86-87
Limosahoeve

p. 91
Amber

p. 93
Marc

p. 95
Zoran aka The Shaman

p. 97
Willem

p. 99
Jackie

pp. 100-101
Leen and Hannah

p. 103
Jannie

pp. 104-105
Little house on the lake

p. 109
Daniël

p. 111
Seble

p. 113
Ahmad

pp. 114-115
No. 108

p. 117
Desi

p. 119
Leen and Hannah

pp. 120-121
Pascal, Ortwin and Divano

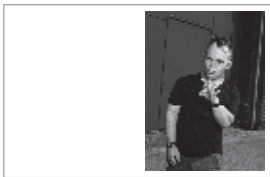
p. 123
Tyrome

pp. 124-125
Horatcio

pp. 126-127
Leen

p. 129
Daniël

p. 131
Zoran aka The Shaman

pp. 132-133
Angelique's flowers

p. 135
Ali and Saker

pp. 136-137
'De Zwetplassers'

Colophon

Concept, pictures & text
© Robin de Puy, 2021

Translation
Anneloes Bakker

Copy-editing
Derek Scoins, Jan Vangansbeke

Design
Tim Bisschop

Art direction
Natacha Hofman

Coordination
Hadewych Van den Bossche

Printing
die Keure, Bruges, Belgium

Binding
Van Mierlo, Nijmegen, The Netherlands

ISBN 978 94 6388 789 2
D/2021/11922/26
NUR 653

HANNIBAL
BOOKS

© Hannibal Books, 2021
www.hannibalbooks.be

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any other information storage and retrieval system, without prior permission in writing from the publisher.

Acknowledgements

A big thank you to all the people who were brave enough to let me take their picture. Meeting you has enriched my life, and I love nothing more than to share your faith with the world.

Thank you to both Sams, my two assistants who managed to keep my gear from blowing away in the wind each time (it is almost always windy at the Zaan), and whom I dragged into many remarkable, moving, unique and sometimes maddening encounters.

Thank you to the two sweet, redheaded girls, simply for existing and for being in my life. You are the sweetest, please stay forever.

And last but not least, a big thank you to the man at my side. The man who is a pain in the neck at times, but whom I always love. The man who challenges, inspires and drives me insane with his critical eye. I've got your back, and you have mine. M., I love you.

Dankwoord

Grote dank aan alle mensen die zo moedig waren zich door mij te laten fotograferen. Jullie ontmoeten was een verrijking en ik wil niets liever dan jullie vertrouwen delen met de wereld.

Dank aan de twee Sammies, de twee assistenten die er iedere keer voor wisten te zorgen dat mijn spullen niet wegwaaiden – het waait vrijwel altijd hier aan de Zaan. En die ik keer op keer zonder pardon in allerlei opvallende, meeslepende, unieke en soms gekmakende ontmoetingen meesleurde.

Dank aan de twee lieve roodharige meisjes. Gewoon omdat jullie bestaan en in mijn leven zijn. Jullie zijn de liefsten, blijf maar voor altijd.

En tot slot heel veel dank aan de man aan mijn zijde. De man die ik soms wel kan schieten maar altijd liefheb, de man die me met zijn kritische blik uitdaagt, gek maakt én inspireert. Ik heb jouw rug, en jij de mijne. M., ik hou van jou.